

[Statsministeren.]

melse af, hvad der selvfølgelig er tilsigtet og berettiget som oppositionspolitik, nemlig at der rettes megen kritik mod regeringen. Det karakteristiske er blot, at hver gang der er tale om kritik, er enhver udvikling uden forbehold en følge af denne regerings politik. Der er næsten ingen steder noget, der ligner blot en antydning af anerkendelse. Men dér, hvor man alligevel ikke helt kan komme uden om at der måske var et vist grundlag for anerkendelse, er det til gengæld en ganske klar tendens i talen, at så skyldes det selvfølgelig den politik, som den forrige regering førte. Ja vel, man kan have den opfattelse; men har man den, er man, som jeg siger, ualmindelig optimist; hvis man tror, at vælgerne fuldstændig accepterer netop den forklaring.

På samme måde må jeg sige, at det er nu ejendommeligt, at hr. J. O. Krag på én gang kan håne regeringen for, at den kommer med en åbningstale, hvori der ikke er klare standpunkter, hvori der ikke er bebudelse af, nøjagtig hvad regeringen vil, og samtidig voldsomt kritisere regeringens væren sig selv nok. Begge dele kan jo ikke være rigtige. Men lad os nu se på, hvad det er, hr. J. O. Krag gør. Han siger: regeringen indbyder til forhandlinger om forsvaret, og socialdemokratiet siger nej, de vil se forslagene først. Når vi derimod kommer til egnsudviklingen, hvor regeringen efter at have fået det svar siger: „Så udarbejder vi forslagene først,“ så spørger man, hvorfor vi her ikke ville tale med socialdemokratiet. Ja men det er netop det, vi gerne vil. Det er derfor, det gælder om dette som om andre forslag, at de lægges frem til så åben en forhandling, at der er mulighed for at nå frem til forhåbentlig stor enighed om nogle af de vigtigste afgørelser, der skal tages i dette folketingsår.

Om det udenrigspolitiske vil jeg kun sige en enkelt ting til hr. J. O. Krag, idet udenrigsministeren i øvrigt vil besvare de spørgsmål af udenrigspolitisk karakter, der fra forskellig side er rejst. Jeg kan selvfølgelig give fuld tilslutning til hr. J. O. Krags bemærkninger om afspændingspolitikens nødvendighed. Afspænding og reduktion af rustningerne er på længere sigt den eneste vej frem, hvis verden skal lære at leve med

de vilkår, den moderne våbentechnik stiller os over for. Men jeg forstår ikke helt, hvad der ligger bag ved de bemærkninger, som hr. J. O. Krag gjorde. Begivenhederne i Tjekoslovakiet står i dag som en meget bitter kendsgerning, og det kan ikke nytte at se bort fra, at besættelsen af Tjekoslovakiet er et tilbagefald til magtanvendelse i internationale forhold. Vi vil ikke opgive håbet om et samvirke mellem øst og vest og om, at den situation vil komme, hvor reelle forhandlinger kan indledes om de europæiske sikkerhedsspørgsmål. Men vi må vel realistisk erkende, at lige netop nu få uger efter besættelsen af Tjekoslovakiet er det ikke sikkert, at grundlaget for et initiativ er det allerbedste. Regeringen er — og det vil være vor ledestjerne i vore udenrigspolitiske bestræbelser — indstillet på at fremme et initiativ, som kan føre til en europæisk sikkerhedskonference. Men jeg ved, at hr. J. O. Krag er enig med os i, at det er meget, meget vigtigt, at vi finder en sådan form, at det har udsigt til at give positivt resultat.

Om forsvaret sagde hr. J. O. Krag, at regeringspartierne gennem deres beslutninger har ændret den forsvarspolitiske situation på en sådan måde, at forsvarsforliget må anses for bortfaldet. Hvad er det for beslutninger fra regeringens side? Hvad er det for beslutninger, som kan give socialdemokratiet grundlag for at påstå, at forsvarsforliget er bortfaldet? Er det den omstændighed, at de tre regeringspartier som et led i forårets stabiliseringspolitik reducerede forsvarsudgifterne med 125 mill. kr., eller hvad er det for beslutninger? Man må begrunde det, hvis man vil fremsætte en sådan påstand, og der mangler begrundelse.

Hr. J. O. Krag ironiserede også på dette område over en måske manglende enighed de tre regeringspartier imellem. Ja men der er ingen af os, der har lyst til at skjule, at vi ikke har et fuldstændig identisk udgangspunkt i bedømmelsen af dette. Det har vi ikke. Det havde vi heller ikke fra det radikale venstres side med socialdemokratiet, da vi sad i regering sammen.

Se, hr. J. O. Krag gør i dag i et lille læserindlæg i Politiken en bemærkning, som jeg i og for sig ikke har noget at beklage mig over som radikal politiker, men som